

den vandrer kun een Gang den Vej. Dernæst, at det kan betale sig at købe Aalefarring i lige saa store Mængder, man kan faa, og udsætte det langs vort Lands Kyster, for det skal nok gaa den rigtige Vej indad og proviantere inde i Landet. For det tredje — og det er den Slutning, jeg særlig vil lægge Vægt paa —, at det er fuldstændig naturstridigt, at der eksisterer en Aalegaardsret, for Lodsejerne, der i Kraft af den gældende Lovgivning har Aalegaardsret, har billedlig talt ikke rørt en Finger for at opfodre de Aal, der gaar langs den Kyst, hvor de har Aalegaardsret. Det er en Uretfærdighed for det første mod de Lodsejere, der har fedet Aalene inde i Landet, og dernæst mod hele det Samfund, der er den retmæssige Ejer af det Hav, gennem hvilket Aalen sniger sig ud mod Atlanterhavet.

Men for det fjerde — og det er det, der rummer de store statsmæssige Driftsmuligheder — kan man af Aalens Frygt for Lyset slutte, at omtrent alle de Aal, der fedes her i Danmark, ja alle de, der fedes langs Østersøens Omraade, kan opfiskes her i Danmark. At vi kan det, skylder vi først og fremmest Dr. Johannes Petersen Tak for. Han har allerede i Praksis vist os det. Man kan blot anstille det Tankeeksperiment, at man ved Thyborøn ved Lys spærre for Limfjorden. Saa gaar ikke en eneste af alle Limfjordens Aal ud i Vesterhavet, og ved dertil skikkede Midler kan med den største Lethed hele Mængden samles sammen. Men nu beder jeg ærede Medlemmer udvide Tankeeksperimentet til de danske Sunde og Bælter, Øresund, Store Bælt, Lillebælt, og indskyde, at vi har en dertil skikket Overenskomst med Sverige. Vi er da, fordi vi har den enestaaende Beliggenhed, i Stand til at spærre alle vore Sunde og Bælter for hver eneste Aal, der har fortæret sin Føde og ædt sig stor og tyk og fed hele Østersøens Omraade rundt. Alle dem kan vi spørre for, alle dem kan vi fiske op. Men naturligvis, her er det, Staten maa træde til. Vi har grundet hele vor Aalemaadsproduktion paa den taabelige Forestilling, at hver enkelt Mand har Lov til at fange Aalene inde i sin Mark, naar han dertil bruger nogle irrationelle Midler, og at den, der tilfældigvis har et Stykke Jord langs Kysten, i den Anledning skal have en Aalegaardsret. Her maa Staten træde til, ellers kommer vi i Vanskeligheder. Jeg beder ærede Medlemmer tænke sig, at der er spærret ved Lille Bælt. Det vil bl. a. have til Følge, at alle Fiskere, der bor langs

Kysterne Nord for Lille Bælt, faar et meget ringe Antal Aal at fange. Der kommer ingen gennem Lille Bælt. Netop derfor klagede de, da Staten foretog Dr. Johannes Petersens Forsøg, og som det saa tidt gaar, bar man sig ufornuftigt ad og standsede Forsøgene i Stedet for at omgaa den opstaaede Vanskelighed. Hvis det derimod var Staten, der drev hele Aalefiskerivirksomheden, vilde den, idet den ansatte Fiskerne for at fange Aalen, holde dem alle skadesløse, ogsaa de Fiskere, der har deres Bostavn langs Jyllands Østkyst Nord for Lille Bælt.

Endnu skal jeg kun gøre en lille Bemærkning om de Muligheder, der foreligger for Udnyttelsen af Havet. Der lever, siger Dr. Johannes Petersen, paa Bændeltangen langs Kysterne en lille Snegl. Den er etaarig og forekommer i saa store Mængder, at der saare nemt kan opskræbes mange Tusind Tons. Denne lille Snegl er blandet med Planteføde et fortrinligt Hønsfoder. Jeg beder ærede Medlemmer, navnlig dem, der har deres Kredse ude paa Landet, anstille det Tankeeksperiment, at den danske Stat, som let kan bekoste det, sørger for en aarlig Opskrabning af mange Tusind Tons Hønsfoder, som stilles billigt til Raadighed for den danske Husmandsstand. Det var sikkert ikke nogen uvelkommen Gave fra Staten, særlig ikke i disse Tider. Det kan godt være, at der var en eller anden Gaardmand, der ogsaa gerne vilde have noget af dette Foder. (*Klaus Berntsen*: Maa han komme med?). Ja, det maa han nok, skønt jeg i Grunden synes, at Gaardmændene ikke rigtig har fortjent det.

Da jeg er ved Omtalen af Fremstillingen af Livsfornødenheder, vil jeg gaa over til Behandlingen af et andet Spørgsmaal, nemlig vort Statsskovbrug. Det er i Virkeligheden indirekte Føde, for Varme sparer, som bekendt, paa Fødemidlerne, og jeg ved meget godt, at den højtærede Landbrugsminister i Anledning af Krigen har draget Omsorg for, at der skal blive skovet saa stærkt som muligt i de danske Statsskove. Om det sker, kan jeg ikke vide, men jeg har haft Lejlighed til paa første Haand at undersøge Forholdene i vore Skove et enkelt Sted, og der ser det forfærdeligt ud. Jeg har i en Aarrække haft Lejlighed til at undersøge den danske Statsskov ude ved Frederiksværk, Tisvilde Hegn og Adserbo Plantage, og vel er jeg naturligvis fuldt ud paa det rene med, at den Skov ikke kan sammenlignes med Skov paa god Jordbund, men derfor er